

Košťátko Bella

Školní
kouzla

LOU
KUENZLEROVÁ

bambóok

bamb**oo**k

Košťátko Bella

Školní
kouzla

LOU
KUENZLEROVÁ

ILUSTRACE
KYAN CHENG

Mým okouzlujícím holčičkám.

– LK

Kapitola 1

Moji pěstounští rodiče mě úplně poprvé vysadili před člověčí školou.

„Přejeme ti nádherný den, Bello!“ řekli mi, když jsme v základní škole Radostov našli mou novou třídu.

Teta Růženka, moje mazlivá mamka-pěstounka, si mě přitáhla do náruče a zmáčkla v ohromném objetí. Někdy voní po jahodách. Dnes ráno po broskvích a smetaně... Myslím, že si nikdy nezvyknu na to, jak

nádherně voní všechny ty člověčí lektvary a elixíry. V Magické říši jsem žila se svou zlou čarodějnickou tetou Diviznou. Její představou voňavého elixíru byl krém „Vypěstuj si bradavici“.

„A žádnou neplechu, Bello!“ Strejda Martin, můj taťka-pěstoun, zvedl dlaň, abychom si spolu plácli, a zavrtěl na mě prsty, jak to děláme vždycky.

„Tak zatím,“ pozdravila jsem a snažila se znít statečně, když mi paní učitelka Marková

ukázala moje místo. Naposledy jsem seděla ve školní třídě na přijímacích zkouškách do školy pro čarodějky a kouzelníky na Hrůzově. Tenkrát se mi málem povedlo omylem vyhodit celý žalář do povětří.

Tady na základce v Radostově aspoň nebudou žádné čáry máry, pomyslela jsem si. Ale když paní Marková zapsala docházku, postavila nás před úplně jiný úkol, než jaké jsem znala doteď.

„Chci, abyste napsali krátký příběh, Modrá třída,“ oznámila a ukázala na nadpis na tabuli.

Co jsem dělal/a o letních prázdninách

U všech překulených želv! A o čem mám jako psát? Copak můžu vyprávět, jak teta Divizna vzala mě a svého kouzelného chameleona

Mizíka sbírat houby do hlubokého černého
lesa Zatracení?

Nebo jak jsem se koupala v bažině a omy-
lem jsem si umyla obličej ropuchou?

To těžko! Protože tady ve Světě Člověků se nikdo nesmí dozvědět, že jsem čarodějka.

Po deseti minutách jsem ze sebe nedokázala vypotit nic jiného než svoje jméno.

Pohrávala jsem si se svým chundelatým růžovým perem ve tvaru plameňáka. Tak usilovně jsem přemýšlela, co mám napsat, že jsem si ani nevšimla, že jsem si na prázdnou stránku začala kreslit...

Bella Košťětová

„Co to jako je?“ Od vedlejšího stolu mi do papíru nakukoval Pierre Sagner, ten všetečný kluk, co bydlí v domě vedle nás.

„Nic!“ odpověděla jsem a rychle papír zmuchlala. Teta Divizna říkala, že jestli nějaký Člověci zjistí, že jsem ve skutečnosti čarodějka, uvaří si mě v hrnci k večeři. Nebo ještě hůř – Divizna mě odvede zpátky do Magické říše a zase tam budu muset žít s ní.

Natáhla jsem se pro čistý list papíru. Ale bylo to beznadějné. Pořád mě nenapadalo, čím bych měla začít.

„Hotovo, paní učitelko!“ Pierre Sagner vymrštil paži do vzduchu. „Mám si zkontrolovat pravopisné chyby a potom příběh přepsat na čistý papír?“

„Hodný chlapec,“ úplně se rozzářila paní Marková. Vypadala tak šťastně! Přála jsem si, abych ji dovedla taky takhle potěšit. Ovšem Pierre žádný hodný chlapec rozhodně není.

To jsem zjistila po pouhém týdnu života v jeho sousedství. Je to ten druh Člověka, co týrá kořata a zadupává sluníčka jen tak pro zábavu.

„Popsal jsem celé dvě stránky, paní učitelko!“ vytahoval se Pierre a mával papírem ve vzduchu. „A Bella ještě nenapsala ani slovo.“

„Jejda!“ zamračila se paní Marková. Ale než stihla dodat něco dalšího, proplula dveřmi do třídy dívka, za kterou ve vzduchu vlály dva copánky.

„Omlouvám se, paní učitelko. Autobus jel pozdě,“ řekla a s kamarádkým úsměvem vklouzla na volné místo vedle mě. Okamžitě jsem ji poznala: byla to ta holka, kterou jsem před několika dny viděla cestou domů z města. Zpívala si písničky se svou mladší sestřičkou a já jsem ihned zadoufala, že z nás budou kamarádky. Akorát jsem

nevěděla, jak se jmenuje, protože zmeškala ranní docházku. Budu to muset nějak zjistit.

Pierre se dál culil na mou prázdnou stránku.

„A co budeš teda psát, Bello Koštětová? Nebo snad Bello Štětková?“ zasyčel na mě Pierre potichoučku. Určitě si myslel, kdo-víjak není vtipný, ale tenhle vtípek na moje jméno jsem rozhodně neslyšela poprvé. Když se mi v Magické říši nedařilo kouzlení, mladé čarodějky a kouzelníci mi tak říkali v jednom kuse.

„Pierra si vůbec nevšímej. Vsadím se, že tvůj příběh bude bezva,“ pošeptala mi ta usměvavá holka, když jsme se všichni vrátili k práci.

„Ale co když nemůžu přijít na to, o čem mám psát?“ zeptala jsem se šeptem.

„Tak si to vymysli! Já to tak dělám vždycky,“ zahihňala se. Všimla jsem si, že už má napsané aspoň tři věty.

Rozhodně se mi nechtělo psát o tom, jak mě vyhodili od přijímaček na Hrůzově, protože jsem rozzuřila zkoušejícího profesora tak, že mu upadla hlava.

To byl ten okamžik, kdy mě teta Divizna vykážala do Světa Člověků. Začarovala tetu Růženku a strejdu Martina, aby mě u sebe nechali bydlet (i když to není má opravdová teta a strejda – a samozřejmě nemají ani ponětí, že jsem čarodějka), a –

„U všech ztřeštěných komet!“ vydechla jsem nahlas. „Takhle začnu.“

Začala jsem psát tak rychle, jak jsem dovedla.

Bella Košťetová, pondělí 3. září

Co jsem dělala o letních prázdninách

Přistěhovala jsem
se do chaloupky
U Zimolezu, když se
mě teta Růženka
a strejda Martin
ujali jako pěstouni.
Jsou to ti nejmilejší
a nejhodnější lidé

na celém světě. Dokonce mi
dovolili, abych si nechala
malé šedé kotě jménem
Lumpík.

Mám vlastní pokojíček s růžičkami
na tapetách a teta Růženka
mě vzala do města na nákupy

do Obchodního domu Šejdř.
Koupila mi tam plno krásných
nových šatů a taky moje
chundelaté pero ve tvaru
plameňáka.

Hlavně se nikdy nikdo nesmí dozvědět, že to pero je ve skutečnosti kouzelná hůlka, pomyslela jsem si a usmála se na třídní zlatou rybku, která plavala kolem dokola v malém kulatém akváriu. Co jsem na konci letních prázdnin opustila Magickou říši, můj život se tak neuvěřitelně změnil! Nepřála jsem si teď nic jiného než být normálním nemagickým Člověkem a najít si ve škole nějaké nové kamarády.

„Netvař se tak ustaraně!“ Zlatá rybka přitiskla hubičku na sklo. „Budeš v pohodě!“ naznačila mi svými rty v ryboloku (což je jazyk, kterému docela obstojně rozumím).

„Děkuju!“ naznačila jsem pusou a dala si záležet na dokonalé výslovnosti.

Kapitola 2

„Tys mluvila s tou rybou!“

Pierre Sagner mě o přestávce vystopoval na školním hřišti.

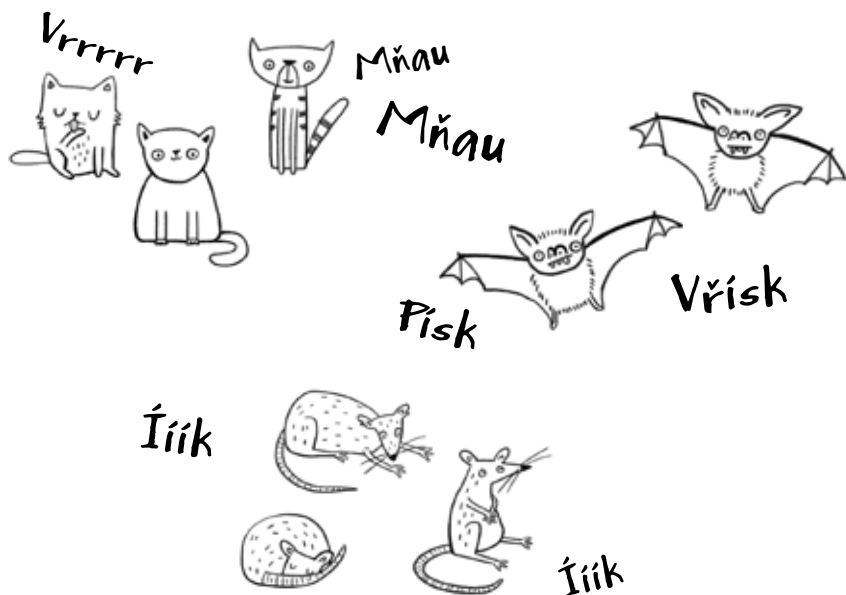
„Ne, nemluvila!“ zapírala jsem.

Pierre luskl prsty. „Tady, Pecko.“ Cestu mi zatarasil kluk velký jako troll.

„Já s rybami mluvit neumím,“ bránila jsem se, když mě ti dva tyrani obestoupili. Samozřejmě to nebyla pravda. Řeči a jazyky zvířat byly to jediné, v čem jsem kdy byla

dobrá. Rybolok je celkem snadný, a mluvím dokonce i trošku žralocky.

Ale moc dobře jsem věděla, že tohle nesmím Pierrovi a jeho obřímu nohsledovi nikdy prozradit. Navíc umím mluvit i s kočkami, krysy a netopýry.

Protože tyhle věci ve Světě Člověků prostě nejsou normální.